
PROLÓG

Dievčatko sa zobudilo, ako bolo naučené, rýchlo a potichu. Nočné ticho prerušilo jediné tlmené nadýchnutie a dievča uprelo zrak na matkinu strhanú tvár.

„Pst,“ zašepkala matka s prstom na perách. „Prichádzajú. Je čas, dieťa. Pod.“

Dievčatko odhrnulo prikrývku a posadilo sa. V chladnej zimnej noci videlo vlastný dych ako mrazivý obláčik v žiare mesiaca. Bolo však pripravené. So sestrou spávali celý rok v tričku, teplákovej bunde a vo vetrovke. Nemohli vedieť, kedy prídu *oni* a vyženú svoju korisť z teplého útočiska do zradnej divočiny. Nepripravené deti rýchlo podľahnú hladu, smädu či strachu.

Dievčatku a jeho sestru sa to však nemohlo stať, lebo mali všetko naplánované. Ich matka ich už od útleho detstva učila, ako prežiť.

Dievčatko zdvihlo batoh ležiaci pri nohách postele. Vsunulo ruky do širokých popruhov a malé nôžky strčilo do voľne zaviazaných tenisiek. Vzápätí vykročilo za matkou do tmavej chodby na druhom poschodí. Matka sa zastavila pred schodiskom a s prstom na ústach sa zahľadela nadol do tmy.

Dievčatko zastalo krok za matkou. Obzrelo sa za seba na koniec chodby, kde spávala jeho sestra. V malom prenajatom dome sa nenašla samostatná izba pre sestru, nemala ani vlastnú posteľ. Spávala preto na podlahe na bunde namiesto matraca s batohom pod hlavou. Presne ako dobrý vojak, vravievala matka.

Jej miesto pri stene však bolo prázdne – sestra, bunda aj ošú-

chaný batoh sa kamsi podeli. Dievčatko sa už úplne prebralo a pocítilo prvý nával strachu. Muselo sa premáhať, aby nezavolalo sestru po mene.

Matkine pokyny boli v tomto veľmi prísne: dievčatá si o seba nemajú robiť starosti a nesmú na seba čakať. Majú len okamžite ujsť z domu do lesa. Len čo uniknú prenasledovateľom, dostanú sa do bezpečia a stretnú sa na vopred dohodnutom mieste. Prvoradá bolo opustiť dom a vyhnúť sa zajatiu.

Ak sa im to nepodarí... Ako im matka mnohokrát opakovala s napätým výrazom na predčasne zostarnutej tvári: *Neboj sa! Každý raz musí zomrieť.*

Matka zostúpila na prvý schod a držala sa úplne vpravo, kde schodisko menej vŕzgalo. Pri chôdzi sa jej okolo nôh plantal priveľký vlnený kabát, akoby sa jej líškala čierna mačka.

Dievčatko nasledovalo matku, rovnako ako ona si dávalo pozor na každý krok a napínalo uši, či niečo nezačuje z tmy pod nimi. Prenajatý dvojposchodový dom bol kedysi sedliackou usadlosťou. Nachádzal sa ďaleko od mesta na kraji lesa a cez hrdzavohnedé polia k nemu viedla dlhá prašná cesta. Nič ich nepútalo k miestnej komunite a nemali nijaké susedské známosti.

Dievčatko všetok svoj majetok nosilo na chrbte. Od oblečenia cez fľašu s vodou, sušené ovocie, mandle, ošúchaný román od Nancy Drewovej, kúpený v garážovom výpredaji za desať centov, až po kúsok kremeňa, ktorý našlo pred dvoma rokmi pri ceste v akomsi inom meste, kde ich tiež matka zobudila uprostred noci a už nikdy sa tam nevrátili.

Iné deti možno mali hračky, domáce zvieratá, televízor, počítač, školu a priateľov.

Dievčatko malo batoh, staršiu sestru, matku a toto.

Matka zišla na prvé poschodie. Zdvihla ruku a dievča bez slova zastalo. Stále nič nepočulo, ale sledovalo, ako sa matke okolo číziem víri striebriстый prach.

Dievča odrazu čosi začulo – šramot a dve tlmené buchnutia. Starý kotol konečne zaregistroval chlad a prebral sa k ži-

votu. Onedlho vzdialený buchot stíchol a navrátilo sa polnočné ticho. Dievčatko sa obzeralo a načúvalo. Neobjavilo nijaký príznak nebezpečenstva a s obavami zdvihlo zrak na matkinu bledú tvár.

Vedelo, že uprostred noci neutekajú vždy pred obávanými zloduchmi, bezmennou hrozbou číhajúcou v tieňoch. Občas utekali, lebo výcvik zaberol toľko času, že neostával na prácu a nebolo z čoho platiť nájom, teplo a jedlo. *Oni* mali mnoho stratégií, ako trýzniť ich rodinu, a najúčinnejšími z nich boli hlad, zima a únava.

Dievčatko sa už naučilo zakrádať sa ticho ako tieň a vidieť v noci ako mačka. Možno ho však zradí škvŕkajúci žalúdok, alebo sa mimovoľne strasia od zimy. Možno nakoniec rodinu privedie do záhuby obyčajný hlad, zima a únava.

Matka sa pootočila a chytila dcéru za ruku, akoby vycítila jej myšlienky.

„Neboj sa!“ zašepkala. „Dieťaťko...“

Matke zlyhal hlas. Nečakaný a zriedkavý prejav emócií vydesil dievčatko omnoho viac než tmavý, chladný a príliš tichý dom. Stislo matkinu ruku tak pevne, ako ona stískala tú jeho, a uvedomila si, že toto nie je cvičný poplach. Nebol to vopred pripravený nácvik.

Niečo sa stalo.

Oni ich našli, tentoraz už naozaj.

Matka vykročila a ťahala za sebou dievčatko do malej kuchyne, kde sa na dlážke rozlieval mesačný svit pretkávaný tieňmi okenných rámov širokými ako prst.

Dievčatko už nechcelo nikam ísť. Chcelo sa zaprieť o päty, zastaviť to šialenstvo, vybehnúť nahor a zahrabať sa do postele pod prikrývky.

Alebo vybehnúť von, ujsť z domu od strachu a nepekne zvráskavenej tváre svojej matky. Mohlo by prebehnúť k starému bielemu domu na druhej strane lesa, kde žil mladý chalan. Občas ho sledovalo z košatého duba. Dvakrát ho pristihlo, ako

jej opätoval pohľad so zamysleným výrazom, ale nikdy s ním neprehovorila ani slovo. Dobré dievčatá sa nerozprávajú s chalanmi. Vojaci sa nestýkajú s nepriateľom.

Sisis. Musí nájsť svoju staršiu sestru. Kde je Sisis?

„Každý raz musí zomrieť,“ zamrmlala matka. Prišla do prostred kuchyne a náhle zastala. Zahľadela sa na mesačné lúče na dlážke. Možno načúvala, či nehrozí nebezpečenstvo.

Dievčatko prvý raz prehovorilo: „Mami...“

„Ticho, dieťa! Možno sú hneď za kuchynskou stenou. To ti nenapadlo? Presne tam! Hneď za oknom! Opierajú sa chrbtom o stenu a počúvajú každý náš krok. Už sa tešia, čo s nami spravia, keď nás dolapia.“

„Mami...“

„Mali by sme to tu podpáliť. Celú stenu. Spáliť ju do tla a počúvať, ako vreštia od zlosti, dívať sa, ako sa zvíjajú v plameňoch.“

Matka sa prudko zvrtila k oknám. Mesačné lúče jej naplno osvietili tvár a odhalili oči ako dve obrovské temné studne. Vzápätí sa usmiala.

Dievčatko ustúpilo a pustilo matkinu ruku, no bolo príliš neskoro – matka ju pevne zvierala za zápästie, nechcela ju pustiť. Niečo sa chystala spraviť, niečo hrozné, príšerné.

Niečo, čo malo dostať *ich*, ale dievčatko zo skúsenosti vedelo, že na to v skutočnosti doplatia so sestrou.

„Mami,“ zavzlykalo dievčatko a zahľadelo sa do tých tmavých očí v nádeji, že tam nájde aspoň záblesk niečoho známeho.

„Zápalky!“ zvolala matka. Už nešepkala, ale skríkla takmer radostne, akoby boli na narodeninovej oslave a zapalovali sviečky na torte. Aký skvelý zážitok! Aké úžasné dobrodružstvo!

Dievčatko opäť zavzlykalo. Poťahalo ju za ruku a čoraz naliehavejšie sa usilovalo vyslobodiť z matkinho zovretia.

Vôbec to však nepomohlo. V takých chvíľach sa z matkiných rúk stali pazúry a jej sľachovité telo sa napälo nepremožiteľnou silou. Všetko sa jej muselo podriaďiť.

Matka prudko vytiahla prvú kuchynskú zásuvku. Lavou ru-

kou stále zvierala dievčatko za zápästie a pravou sa prehrabávala v zásuvke s kadejakým náčiním. Na obdraté linoleum padali plastové príbory, kečup a horčica v malých vrecúškach i krutóny, ktoré dievčatko občas chodievalo maškrtiť. Matka totiž verila, že hlad ich posilní, ale dievčatko od hladu väčšinou len bolelo brucho, a tak občas chrúmalo krutóny a pilo kečup. Nakoniec si zakaždým napchalo vrecká horčicou pre staršiu sestru, ktorá tiež určite hladovala, ale nevedela sa tak potichučky presúvať po dome.

Sójová omáčka, paličky, papierové obrúsky, handry na riad... Matka zúrivo prehrabávala jednu zásuvku po druhej a stále za sebou vliekla dievčatko.

„Mami. Prosím, mami...“

„Aha!“

„Mami!“

„*Toto tých sráčov naučí!*“ zvolala matka a zdvihla škatuľku zápaliek s lesklým strieborným povrchom a nepoužitou tmavou sírou naboku.

„Mami!“ zvolalo opäť dievčatko zúfalo. „Predné dvere. Môžeme ujsť cez predné dvere. Do lesa. Sme rýchle, podarí sa nám to.“

„Nie!“ vyhlásila matka víťazoslávne. „Určite čakajú len na to. Som si istá, že na nás striehnu aspoň traja muži. Nie, šesť! Dvanásť! Musíme to spraviť takto. Podpálime záclony, o chvíľu sa chytí celá stena a tí skurvení zbabelci ujdú preč.“

„Christine!“ skríklo dievčatko preskakujúcim hlasom. Postavilo sa na špičky, vyrovnalo sa a vytiahlo sa tak vysoko, ako len v šiestich rokoch dokázalo. „Christine, prestaň! Teraz sa nesmieš hrať so zápalkami!“

Na chvíľu sa zdalo, že to zabralo. Matka zažmurkala a na tvári jej trochu pohaslo šialené nadšenie. Uprene sa zahľadela na svoju dcéru, pravá ruka jej klesla k boku.

„Vypol sa kotol,“ vyhlásilo dievčatko smelo, „ale už som ho opravila. Vráť sa do postele. Všetko je v poriadku. Choď spať!“

Matka sa zmätene dívala na dievčatko, no zmätok bol vždy

lepším znamením ako nepričtenosť. Dievčatko zadržalo dych, vztýčilo bradu a napriamilo sa.

Nevedelo nič o *nich*, ale so sestrou sa museli celé detstvo pripravovať, plánovať a vymýšľať stratégie, ako so svojou matkou prežiť. Občas sa jej bolo treba podvoliť, inokedy nad ňou museli prevziať kontrolu, aby ich matka nezašla príďaleko, aby jedného dňa naozaj nemuseli bežať o život, keď spraví niečo nemysliteľné v boji proti neviditeľným nepriateľom v jej mysli.

Pred niekoľkými rokmi dievčatko trápili nočné mory. Snívало sa mu, že počuje plakať bábätko, ten plač ho desil. Jeho matka, ktorá bola vtedy pokojnejšia, mäkkšia, oblejšia, ho prišla utešovať do izby. Učesala dievčatku vlasy a spievala mu krásnym smutným hlasom o zelenej tráve, slnečnom nebi a ďalekých miestach, kde dievčatká spia celú noc s plným bruškom v teplých, mäkkých postieľkach.

Dievčatko v tých chvíľach svoju mamu milovalo. Občas túžilo mať zlé sny, len aby počulo mamu spievať a cítilo, ako ho nežne hladká po líci.

Dievčatko ani jej sestru však už nočné mory nenavštevovali. Žili v nich.

Chlapec v lese. Možno, že keby sa vytrhlo z maminho zovretia a utekalo dosť rýchlo...

Dievča sa napriamilo. Neverilo, že by ju mohol zachrániť nejaký chlapec. Nie, nijaký chlapec ju nikdy nezachránil ani nezachráni.

„Christine, choď do postele!“ rozkázalo dievčatko.

Matka sa ani nepohla. Pustila dievčatku zápästie, no v pravej ruke stále držala zápalky. „Prepáč, Abby,“ zašepkala.

„To je v poriadku, vráť sa do postele, pomôžem ti,“ skúsilo dievčatko prívetivejšie.

Matka stála na mieste. „Na to je neskoro,“ odvetila potichu a smutne. „Nevieš, čo som spravila.“

„Mami...“

„Musela som to spraviť. Dieťa moje, jedného dňa to pochopíš. Musela som.“

„Mami...“

Dievčatko sa za ňou načiahlo, ale príliš neskoro. Matka priskočila k žltým čipkovým záclonám. Zápalky sa otvorili a z lepenkového väzenia vykukla prvá hlavička.

„Nie, nie, nie!“ skríklo dievčatko, pribehlo k matke a chcelo zachytiť jej hrubý vlnený kabát, aby ju strhlo na zem.

Tancovali a krúžili okolo seba v mesačnom svite, zvíjali sa v dlhých mihotajúcich sa tieňoch, no matka bola väčšia, silnejšia a rýchlejšia. Matku poháňalo šialenstvo, dievčatko malo na svojej strane iba zúfalstvo.

Vzbĺkla prvá zápalka a v tme ožil nádherný oranžový záblesk.

Matka sa zastavila, akoby sa chcela pokochať svojím dielom.

„Nie je to nádherné?“ zašepkala a hodila zápalku na zvlnenú záclonu. Práve v tom okamihu vystúpila z prítmia obývačky staršia sestra, rozohnala sa mosadznou lampou a udrela ňou matku do zátylka.

Matka sa zapotácala a zdvihla zrak. Sisis ju udrela znova, tentoraz do ľavého spánku, a matka sa bezvládne zosypala na zem.

Vedľa nej dopadla starožitná lampa a s tlmeným zasyčaním sa vznietil lem záclony.

Dievčatko priskočilo k záclone prvé a búchalo po nej holými rukami, až kým neuhasiť prskajúci oheň. Ostal po ňom len dym a popálené dlane.

Udýchané dievčatko sa obrátilo k sestre, ktorá stála nad matkiným bezvládnym telom. Zdvihlo zrak na sestru a tá jej opätovne pohľad.

„Kde si bola?“ opýtalo sa dievčatko.

Sestra neodpovedala a dievča si až teraz všimlo, ako si sestra skúma ľavý bok. Pod sivým nylonom zimnej bundy kvitla tmavá škvrna.

„Sisis?“

Sestra sa chytila za bok, a keď rozťahla prsty, tmavá škvrna sa rýchlo šírila po bunde a pohlcovala mesačné svetlo.

Dievčatko pochopilo, prečo nenašlo sestru na druhom poschodí. Matka najprv zobudila ju, odviedla ju na prízemie a počúvala hlasy, ktoré jej vraveli, čo má spraviť so svojou staršou dcérou.

Dievčatko zmlklo a vystrelilo ruku. Sestra ju chytila, zapotácala sa a spadla na kolená. Dievčatko si kľaklo vedľa nej na špi navú kuchynskú dlážku a držali sa za ruky nad nehybným matkiným telom. Toľkokrát sa spoločne zakradli do kuchyne hľadať jedlo, skryť sa pred matkou, stretnúť sa, len aby boli spolu, lebo vo vojne každý potrebuje spojenca.

Dievčatko nebolo hlúpe. Vedelo, že matka ubližuje staršej sestre častejšie a viac. Vedelo, že Sisis prijíma tresty, lebo keď matke niečo skrslo v hlave, niekto si to musel odniesť. Sisis bola dobrý vojak a chránila svoju sestru.

„Prepáč,“ zašepkala teraz jediné slovo na ospravedlnenie, jediný povzdych ľúlosti.

„Sisis, prosím, prosím,“ vzlykalo dievčatko. „Neopúšťaj ma... Zavolám na pohotovosť. Príde pomoc. Len počkaj, počkaj na mňa.“

Sestra jej len pevnejšie stisla ruku. „To nič,“ zašepkala trhane, ako ju opúšťal dych. „Každý raz musí zomrieť, no nie? Neboj sa! Mám ťa rada, buď statočná...“

Sestrino zovretie poľavilo, jej ruka spadla na dlážku. Dievčatko schmatlo telefón a vytukalo 911, presne ako ju naučila Sisis, lebo obe vedeli, že jedného dňa to budú potrebovať. Nečakali však, že to bude tak skoro.

Dievčatko nadiktovalo svoje meno a adresu. Požiadalo o ambulanciu. Hovorilo zreteľne a bez emócií, pretože aj toto malo nacvičené. Spolu so sestrou sa pripravovali, plánovali, vymýšľali stratégie.

Ich matka nebola pomätená vo všetkom: každý raz naozaj musí zomrieť a netreba sa báť.

Keď dievčatko splnilo úlohu, pustilo telefón a pribehlo naspäť k sestre. Tá ho už však nepotrebovala. Mala zavreté oči, a nech sa dievčatko akokoľvek snažilo, už nikdy ich neotvorila.

Na dlážke sa pohla jej matka.

Dievčatko sa pozrelo na ňu a vzápätí na starú mosadznú lampu.

S vypätím všetkých síl ju nadvihlo a dívalo sa, ako sa od matného povrchu odrážajú mesačné lúče.

Matka zastonala a pomaly sa preberala.

Dievčatko si predstavilo uspávanky a zápalky, nežné objatia a noci s prázdnyim žalúdkom. Myslelo na svoju staršiu sestru, ktorá ho naozaj ľúbila. Vzápätí pevne zovrela lampu za vrch bez tienidla, postavilo sa nad svoju matku a naposledy zdvihlo ťažkú mosadz.

KAPITOLA 1

Volám sa Charlene Rosalind Carter Grantová.

Žijem v Bostone, pracujem v Bostone, a o štyri dni tu pravdepodobne zomriem.

Mám dvadsaťosem rokov.

Nechcem zomrieť.

Začalo sa to pred dvoma rokmi v Providence vraždou mojej najlepšej kamarátky, Randi Menkeovej. Nieкто ju zaškrtil v obývačke, no nenašli sa nijaké stopy po násilnom vniknutí či súboji. Polícia chvíľu podozrievala jej manžela, lebo ju údajne v minulosti týral. Randi sa mi s tým však nikdy nezverila a nepovedala to ani našej druhej najlepšej kamarátke, Jackie. Na pohrebe sme sa plačky snažili utešiť: o ničom sme netušili, keby sme to len vedeli, samozrejme by sme niečo spravili. Nevieť čo, ale určite by sme zakročili.

To sme si stále opakovali.

Presuňme sa o rok dopredu. Je dvadsiaty prvý január, výročie vraždy. Som s tetou Nancy doma na horách na severe New Hampshire a Jackie sa vrátila k spoločenskému životu ako viceprezidentka Coca-Coly v Atlante. Jackie si nechce výročie pripomínať, vraj je to príliš morbidné. Neskôr sa však stretne v lete a oslávieme Randine narodeniny. Možno vylezieme na Mount Washington s fľaškou čistej sladovej škótskej whisky, pripijeme si, poplačeme si a vyspíme sa z toho v chatke AMC pri jazere Lake of Clouds.